

Ορδρος 'ΑΤΤΙΚΟΣ

Ένωσης το πρωΐ της 4ης Σεπτεμβρίου 1965 απέθανε στή Λευκωσία από καρδιακή προσβολή, ο Πάνος Παπαδόπουλος ("Ορθρος 'Αττικός") και έκηδεύθη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Κοντού Λάρνακος, εἰς τὸν οἰκογενειακὸν του τάφον.

Ο 'Αττικός έγεννήθη εἰς τὴν Λάρνακα περὶ τὸ 1903, ἀλλὰ ἔζησε τὰ τελευταῖα του χρόνια εἰς τὴν Λευκωσίαν. Ε φοίτησεν εἰς τὸ Παγκύπριον Εμπορικὸν Λύκειον Λάρνακος.

Τὸ λογοτεχνικὸν ἔργο του εἶναι πολύπτυχο καὶ θ' ἀπαιτοῦσε ἰδιάζουσα μελέτη καὶ εὐόνυμον θεών Βράχον καὶ τὰ ἀθάνατα καλλιτεχνίματα του, ἐνεπινεύσθη καὶ ἔγραψε τὴν ποιητικὴν του συλλογὴν «Ωδὲς στὴν Ἀκρόπολη», ὅλα ποιημάτα ἀφίερωμένα στὴν ἀρχαία λάμψη καὶ ὥραιότητα τῶν αἰώνων, μημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶχε δῆμας καὶ τὴν καλὴν ιδέαν νὰ παρουσίασῃ τὰ ποιήματα αὐτὰ, τότε, στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ γράψῃ ἔνα πρόλογο. Ο Παλαμᾶς τοῦ ἀπήντησε μὲ τές λέξεις αὐτές: «Ἐαν κανουν νεαρέ μου, θὰ σᾶς γράψω...». Σὲ λίγες ἑδομάδες, ἔνας φάκελλος δρισκότανε μπροστὰ στὸ γραφεῖον τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ ήταν τότε Γενικὸς Γραμματέας τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ μὲ τὴν εἰσόδο τοῦ. Ἀττικοῦ στὴν αίθουσα, ὁ Παλαμᾶς τοῦ εἶπε:

'Ο 'Αττικός ἔχει γράψει λυρικὰ ποιήματα, συμβολικά, συναισθηματικά, στατιρικά, θρησκευτικά, ἐπικολυρικά, ἔθνικά. 'Ος πεζογράφος ἔχει γράψει τὸ δράμα «Ἡ χωριστοπούλα» ποὺ ἀνεδιδάσθηκε σ' διόλκηρη τὴν Κύπρο. "Εχει κοινήδοτα δράματα, ποὺ δὲν ἔδόθησαν γιὰ νὰ παιχθοῦν, σὰν τὸ «Ἡ καρδιὰ τῆς μάνας», «Καὶ νεκρὴ τὸν ἀπάτησε», «Τὸ Θεῖο δράμα» καὶ ἄλλα ἔργα του σὲ Κυπριακὴν ντοπολασιά. 'Εξέδωσε τὸ πολυγραφημένο ἔθνικὸ του δράμα «Τὸ Επος τοῦ

1821», τὸ δόποιον ἐπρομηθεύθησαν ὅλα τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαίδευσεως, οἱ 'Οργανώσεις καὶ Σωματεῖα τῆς Κύπρου. 'Εγραψε καὶ ἔδημοσίευσε δεκάδες χρονογραφημάτων.

'Αναφέρουμε τὴν γνώμην μηδὲς αὐθεντίας, τὸ Πρύτανεως τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ ποιητοῦ, τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. "Οταν ἀκόμη, πολὺ νέος δ 'Ορθρος 'Αττικός ἦτο φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, ποιητὴς καὶ αἰσθαντικὸς δῶπως ἦτο ὁ 'Αττικός, ἔνοιωσε μιὰ δόνηση ἀπὸ τὴν ὥραιότητα τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ τῆς Ἀθήνας, ἐγοιητεύοντας ἀπὸ τὸν λαξευτὸν θεῖον Βράχον καὶ τὰ ἀθάνατα καλλιτεχνίματα του, ἐνεπινεύσθη καὶ ἔγραψε τὴν ποιητικὴν του συλλογὴν «Ωδὲς στὴν Ἀκρόπολη», ὅλα ποιημάτα ἀφίερωμένα στὴν ἀρχαία λάμψη καὶ ὥραιότητα τῶν αἰώνων, μημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶχε δῆμας καὶ τὴν καλὴν ιδέαν νὰ παρουσίασῃ τὰ ποιήματα αὐτὰ, τότε, στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γράψῃ ἔνα πρόλογο. Ο Παλαμᾶς τοῦ ἀπήντησε μὲ τές λέξεις αὐτές: «Ἐαν κανουν νεαρέ μου, θὰ σᾶς γράψω...». Σὲ λίγες ἑδομάδες, ἔνας φάκελλος δρισκότανε μπροστὰ στὸ γραφεῖον τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ ήταν τότε Γενικὸς Γραμματέας τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ μὲ τὴν εἰσόδο τοῦ. Ἀττικοῦ στὴν αίθουσα, ὁ Παλαμᾶς τοῦ εἶπε:

«Ορίστε τὸν πρόλογο, εἶναι ἐμπνευσμένα τὰ ποιήματά σας σᾶς συγχαίρω».

Καταχωρούμεν μερικὰ ἀποστάσματα ἀπὸ τὸν πρόλογο αὐτὸ τοῦ Παλαμᾶ:

«... Ή ιδέα ποὺ ἐμπνέει τὸν στίχον σας εἶναι ὥραιά καὶ ζωτανήν. "Οχι μονάχα γιατὶ ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἶναι πάντα νέος, ἀλλὰ γιατὶ ὁ ποιητὴς γενι κώτατα δὲν ζῇ σὲ κανένα ὥρισμένο κόσμο, παλαιὸς η νέος, περασμένος η συγχρόνο. 'Ο ποιητὴς εἶναι πολίτης δλων τῶν κατιών καὶ δλων τῶν τόπων... 'Ανόητα κρίνουν καὶ πέφτουνε σ' ἔνα μεγάλο αἰσθητικὸ σολοὶ κισμὸ δοσού σθέουν τὸν ποιητὴν συγχρονισμένον, καθὼς συνηθίζουν, νὰ λένε. Τὸ τραγούδι στὴν ούσια του εἶναι κάτι αχρονο... Εἶναι αὐτή η γνώμη μου ποὺ τιμητικότερη γιὰ σᾶς, ποιητὴς καθὼς είσαστε εἰλικρινὰ ἀγαπῶντας τὴν ποίηση νέος δλέποντας μπροστὰ πάντα σὲ κίνηση καὶ σὲ καλυτέρευ ση, παρὰ ἐὰν ήταν η γνώμη μου πρόστυχο φιλοφρόνημα ποὺ θὰ ίκανοντοιούσε ἔνα μα ταιόδιον, ἀλλὰ δχι μιὰ καρδιὰ μουσιθρεφή σὰν ἐσάς. "Επει τα θὰ θέβεις νὰ τελειώσω μὲ μιὰ συμβουλὴ δσο-κι ἀντιτυπώντας τὸν ποιητή τοῦ λόγου. Στοτὲ μὴν προσέγετε τοὺς ἄλλους τί θὰ σᾶς είπούνε καὶ πότε θὰ σᾶς ίδούν, ἀκόμα καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς νομίζετε ίκανώτε ρους νὰ σᾶς φωτίσουν σὲ κά τι. Στὰ ζητήματα τῆς τέχνης νὰ συμβουλεύεστε μόνο τὸν ίδια σας τὴν αἰσθητικότητα, φροντίζοντας μονάχα νὰ τὴν καλοτρέψετε καὶ νὰ τὴν τελειοποιήτε, δσο σᾶς εἶναι μπορετό. Προσέχετε μόνο σ' ἐκείνους ποὺ η συνείδηση σας ὑπαγορεύει νὰ προσέχετε καὶ μὴ φοβάστε νὰ ἀντιλέγετε καὶ στὸν ίδιο τὸν έαυτό σας καὶ νὰ τὸν ἀπαρνί σαστε, δσο σᾶς δαστοῦν τὰ πόδια, γιὰ νὰ τραβάτε πάντα ἐμπρόδες».

Αὐτὴ εἶναι η κατηγορηματικὴ ἔτυμηγορία τοῦ μεγάλου Κωστῆ Παλαμᾶ γιὰ τὸν 'Αττικὸν, καὶ ὅποιοιδήποτε διαφωνεῖ, πρέπει νὰ εἶναι μικρός η μικρόψυχος καὶ φωράται ἀσεβῶν στὴν Κυπριακὴν λογοτεχνίαν.

Έθεωρησα σκόπιμον νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν γνώμην τοῦ Παλαμᾶ, γιὰ νὰ πείσω τοὺς παράγοντες ἐκείνους, οἱ δόποιον παρεγγώρισαν καὶ παραγωρίζουν ὁτιδήποτε δὲν ἔχει τὴν σφραγίδα των η τὴν εὔνοιά των.

Ο 'Αττικός ἔχει ἐκδώσει τὶς ἀκόλουθες ποιητικὲς συλλογές: «Ποικίλη Στοά», «Δαίδαλος Αύλας ποὺ εἶναι ἐλέγει ακά ποιήματα, «Ωδὲς στὴν Ἀκρόπολη» μὲ πρόλογον τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, «Τὰ Ἀμοιρα», «Ἡ Κυπριακὴ Ραμφίδια» ποίημα ἐπικολυρικὸ, «Βιβλικὲς Μολπές» ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ σχολεῖα ἀπὸ τὴν Ιερὰν Σύνοδον Κύπρου καὶ τὸ Γραφεῖον Παιδείας, «Εχει κοινήδοτα ποιήματα, πεζογραφήματα, χρονογραφήματα, διηγήματα, χιουμοριστικά ποιήματα καὶ ἄλλα.